

בס"ד ❖ שב"ק פרשת וזאת הברכה ❖ כ"ב תשרי התשס"ח ❖ גיליון מספר 215 ❖ שנה רביעית
 יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ מרכז תורני ללימוד פנימיות התורה והחסידות
 לאורו של כ"ק האדמו"ר מקומרנא רבי שלום ספרין זצוק"ל

מאורות שלום

העלון השבועי שלך

❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו ❖ כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>
 כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

נר ה' נשמת אדם
 העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
 ולעילוי נשמת מירה בת אביגדור ז"ל
 ת.נ.צ.ב.ה

מאורות הפרשה -

"ויקבור אותו בגי', ג"י - ר"ת גרון ידיים, וזה סוד "ויקבור אותו בג"י.

עיקר קיום התורה ללמוד התורה בגרון היינו בדיבור, טלעשות בידיים. שם נגזר משה רבינו עליו השלום, מול בית פעור, על ידי זה עולים וכותרים את עשו ושרו, שהוא בית פעור. וזה מרמז הפסוק "רוממות אל" כוונה תורה לשמ"ה, אותיות למש"ה, השם אל בגרונ"ם - ללמוד התורה בגרון, "וחרב פיפיות ביד"ם", פיפיות שתי פיות בידם, לעשות מצות ביד"ם. ועל ידי זה "לעשות נקמה בגויים".

וזה שאמרו חכמינו ז"ל [ב"ר ס"ה] בזמן שהקול קול יעקב אין הידיים ידי עשו, רק ידי יעקב. וזה "ולא ידע איש את קבורתו" - היינו כי משה הוא בית מקדש המקווה, גרון" - ידי"ם, ומשה מתפשט תורתו ודעת"ו בכל צדיקי דור ודור, שהם בית המקדש, וזה "ולא ידע איש את קבורתו", היכן משה רבינו ע"ה יקבור דעתו ותורתו באיזה צדיקים, "עד היום הזה", ר"ת הוד"ה, זיו"ה, הדר"ה. [האדמו"ר רח"י זיע"א]

ואמר האדמו"ר, מה שכתב אבא זיע"א, שדעתו של משה מתפשטת בצדיקי דור ודור, היא להורות כי בהות ניצוץ משה יש בכל אחד מישראל, אלא שיש ניצוץ ויש דעת דמשה, והניצוץ בהיותו מתו בכלל ישראל, יש אשר הניצוץ בוער באש שלהבת י-ה, ויש שהניצוץ נחלש בשל שו של עשו, יצה"ר וסיעתו.

אשר על כן, הירא ורך הלבב, שליבו נכנע ושפל בקרבו, ויודע שמעלתו מועטה וענווה שלו אמיתית ושורשה נעוץ היטב במידותיו, כאשר יחוש כי דעת"ו אינה דעת משה, ואינו נמשך בחבלי אהבה אל הקב"ה, ילך אצל צדיקי הדור, ויקבל עליו דבריהם, ובכך יתעורר בו הניצוץ דמשה, ויגביר את דע"ת משה אשר בקרבו, עד כי ידע כי "ויקבור אותו בג"י", גימטריה אח"ד, ויהיה דבק ב"אח"ד הוא אלהינו בשמים ובארץ גיבור ונערץ".

והדרך היא לקבור את המידות הטעונות תיקון בג"י, במקום נמוך ושפל, ויתקנם כי מידת הענווה תרופה היא לכל חולאי הנפש, והוא שאמרה תורה "וזאת הברכה אשר ברכ משה", ומהי? "וְזֶאת הַבְּרָכָה, אֲשֶׁר בָּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֵלִים--אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: לְפָנָי, מוֹתוֹ", והרי משה לא מת? אלא הידיעה כי בג"י טמונה הברכה האמיתית - בחינת משה היא היא הברכה הגדולה מכולם.

מאורות זקן ביתו

”וללוי אמר, תמיך ואוריך לאיש חסידך”

רבי יוסי הכהן חסיד [אבות], הוא כנגד ספר ויקרא שהוא תורת כהנים עבודת הקרבנות, ועבור זה קראו לאהרן הכהן חסיד, כדכתיב ”תמיך ואוריך לאיש חסידך”.

ועוד ידוע הוא – דהכהן הוא איש חסד על ידי שממתיק בהקרבנות כל הדיינים מישראל כנודע, והבן.

מאורות היכל הברכה למהרי"א

”מימינו אש דת למו”

שעל ידי תורה לשמה, שני יצרים נחים ונסתרים, ונכללים בימין.

ובתוכם אשה פנימיות המבואר בעץ חיים, [שער קיצור אבי”ע] ששם אש גבורה של דת התורה, אשרי הזוכה לזה.

מאורות הסיפור החסידי – מצוה יקרה - תרתי משמע

זקן ושבע ימים היה הרה"ק רבי משה מלעלוב זצוק”ל בעת שהחליט לעזוב את פולין, הארץ בה נולד וחי, ולעלות לארץ ישראל. עד מהרה קם הדבר והיה - הצדיק נפרד מצדיקי דורו, מאלפי חסידיו ומוקיריו ויצא לדרך, כשבניו ונכדיו ושאר בני משפחתו, נלזים אליו.

באותה עת, בה ארע הדבר, היתה ההפלגה ביים קשה וממושכת ביותר. האוניות הרעועות, שעשו דרכן מארץ לארץ, היטלטלו בין גלי הים משך חודשים רבים עד הגיען אל יעדיהן. גם הספינה בה הפליגו רבי משה ומלויו היתה אמורה לשהות ביים חודשים אחדים, ובתוכם חודש תשרי. רבי משה, שידע על כך מראש, דאג להכין את כל צרכי המצוות החלות בחודש החגים - הוא הצטייד בשופר, בארבעת המינים ואפילו בקרשים להקמת סוכה על סיפון האוניה.

לשופר ולקרשי הסוכה לא היה צריך לדאוג באופן מיוחד. אבל לארבעת המינים דאג רבי משה דאגה רבה - הוא שמר עליהם מכל משמר, וטרח יום יום לטפל בהם על מנת שישמרו על רענותם.

ימים ספורים לפני חג הסוכות, כשבדק רבי משה את ארבעת המינים, נוכח - לדאבון לבו - כי בעוד האתרוג, הלולב וההדסים שמרו על טריותם ורענותם, קמלו הערבות לחלוטין, ואין הן ראויות שתתקיים בהן המצוה.

למראה הערבות הכמושות קדרו פניו של הצדיק, אך דבר אחד ידע בברור, אמנם כעת אין לו ערבות, אך הוא - על מצות ארבעת המינים לא יוותר בשום פנים ואופן!

כיון שכך, פנה רבי משה אל רב החובל, ובפיו הצעה: במקום שתמשיך הספינה דרכה ביים, יפנה אותה רב החובל, בערב חג הסוכות, אל אחד הנמלים הקרובים, ושם ניתן יהיה להשיג ערבות טריות.

לשמע הדברים פרץ רב החובל בצחוק רם. הצעה מוזרה שכזו! האם בעבור כמה ענפים עליו לשבש את כל תכנית ההפלגה ולסטות מן הנתיב הקבוע מראש?!

ואולם, צחוקו הלועג של רב החובל לא הרתיע את רבי משה: הוא לא ויתר על הרעיון, ואף הציע לרב החובל סכום כסף הגון תמורת השינוי בנתיב ההפלגה "איני מסכים", עמד רב החובל על דעתו, "לא אשנה את התוכנית בגלל כמה ענפים עלובים!"

רבי משה לא אמר נואש. עליו להשיג ערבות - ויהי מה! החלטה נחושה גמלה בלבו: הוא יתן לרב החובל הון עתק - את כל הכסף שנטל עמו בצאתו לדרך, על מנת להתפרנס ממנו בסוף ימיו בירושלים.

כשראה רב החובל את הסכום העצום, שינה דעתו והסכים להשיט את הספינה אל אחד האיים הסמוכים. באותו אי אכן צמחו עצי ערבות, ועד מהרה היו בידי הצדיק ערבות טריות ורעננות. בשמחה אין קץ אגד רבי משה את הערבות עם הלולב וההדסים. הון רב -

את כל כספו ורכושו - שילם בעבור המצוה. וכיצד לא ישמח בה כמוצא שלל רב?

מרזה לצמא